Alva a zvoneček ve sněhu

Máma a táta

Tato knížka patří:

_____

Vítej v této ukázkové knížce! Je vytvořená přesně tak, jako bude vytvořená ta tvoje – z fotografií a voleb, které vidíš vedle – a ukazuje, jak může vypadat příběh ze Sagy pro tebe. Listuj, čti a představuj si své dítě jako hrdinu vlastního příběhu.

Byla noc před Štědrým dnem. Uvnitř domu voněly perníčky, šafránové bochánky a smrkové větvičky. Alva právě položila poslední bonbonovou hůlku na talíř, když u okna něco zacinkalo. Cink, cink, cink.

Ve sněhu stálo malé sobí mládě. Mělo křídla, složená podél hřbetu jako dva měkké pláštíky, a na krku stříbrný zvoneček. Podívalo se na Alvu, podívalo se k nebi a pak duplo maličkým kopýtkem. Mezi mraky se přes měsíc vzdalovalo několik tmavých teček. Sobí mládě se pokusilo roztáhnout křídla, ale zase je složilo. Alva se rozběhla do předsíně.

Alva si natáhla čepici, rukavice a holínky tak rychle, že jednu rukavici měla naruby. „To nevadí,“ řekla. Otevřenými dveřmi se dovnitř vplížil studený vzduch vonící sněhem.

Sobí mládě už našlo řadu malých stop po kopýtkách. Ležely v prašanu a mířily ke smrkovému lesu. Alva si k nim dřepla. „Půjdeme za stádem,“ řekla. „Krok za krokem.“ Chvíli přemýšlela a pak dodala: „Jeden lesem.“ Sobí mládě opatrně udělalo krok. Zvoneček odpověděl: cink. Alva udělala další a společně sledovali stopy k temným stromům.

Ve smrkovém lese bylo ticho, jaké umí jen sníh. Větve visely bílé a kulaté a občas z nich spadla hrouda sněhu s tichým žuch. Alva nejdřív zahlédla stopy po kopýtkách, dvě malé značky a pak další dvě. Pozorně je sledovala, jako když po čerstvém sněžení hledala stopy zvířat.

Sobí mládě pospíchalo tři kroky vpřed, ale nízká větev se zachytila o jedno křídlo. Mládě sebou škublo a zůstalo stát. „Počkej, já to vidím," řekla Alva. Opatrně větev nadzvedla. „Jeden lesem," připomněla mu. Sobí mládě šlo dál. Mezi kmeny se otevřelo široké bílé pole a daleko odtamtud se ozvalo hluboké bummm.

Za posledním smrkem leželo jezero, zamrzlé a hladké pod sněhem. Hluboko uvnitř zpíval led: bummm, bummm, jako obrovský buben daleko pod zemí. Sobímu mláděti vyletěly uši, každá na jinou stranu.

Jenže stopy stáda se třpytily přes jezero. Už to nebyly obyčejné otisky. Zářily stříbřitě bíle a spojovaly břehy jako úzký zimní most. Alva položila holínku na první třpytivou stopu. „Jeden lesem," řekla. Pak uviděla další část cesty. „A jeden přes led." Sobí mládě chvíli stálo. Pak se ozvalo cinknutí zvonečku a ono položilo malé kopýtko vedle Alvina.

Uprostřed jezera led zazpíval znovu, tentokrát déle: bummm-bummm-bummm. Sobí mládě poskočilo. Zvoneček zarachotil tak rychle, až Alva málem ztratila počet kroků.

„Jezero umí pěkně hluboké tóny," řekla. „Ale se zbytkem potřebuje pomoct." Alva si tiše pobrukovala kousek vánoční písničky, jemně a trochu falešně. Sobí mládě poslouchalo. Pak pokládalo kopýtka do třpytivých stop, jedno za druhým. Jeden lesem, jeden přes led. Na druhém břehu čekaly ve tmě malé zlatožluté tečky. Alva přimhouřila oči. „Sněhové lucerničky!" řekla a přidala do kroku.

Sněhové lucerničky stály v křivé řadě, kulaté jako sněhové bochánky. V každé mihotalo malé světélko. Slabě voněly teplým voskem, přestože noc byla studená a jasná.

Mezi lucerničkami Alva našla další stopy po kopýtkách. Jedna vedla přímo kolem její staré sáňkařské dráhy. „Byli tady," řekla. Podívala se vzhůru. Nad lucerničkami se zvedal vysoký kopec, bílý proti nebi. „Jeden lesem, jeden přes led, jeden kolem lucerniček." Sobí mládě natáhlo krk k vrcholu, ale stádo nikde nevidělo. Nahoře se pohyboval jen vítr. Alva vykročila ke svahu.

Kopec vypadal dvakrát vyšší, když Alva stála u jeho paty. Tady obvykle sáňkovala, dokud neměla tváře červené a rukavice těžké od sněhu. Dolů to šlo rychle. Nahoru se hlavně funělo.

„Půjdeme po malých krůčcích," řekla. Sobí mládě se pokusilo vyšplhat, sklouzlo dozadu a najednou se posadilo přímo do sněhu. Křídla mu sklouzla nakřivo. Alva pevně stiskla rty, aby se nezachichotala, ale ramena se jí stejně třásla. Sobí mládě se na ni velmi kysele podívalo. „Promiň," řekla Alva a podala mu ruku. „Jeden lesem, jeden přes led, jeden kolem lucerniček, jeden do kopce." Ještě jeden krok. A pak další.

V půli cesty kolem kopce zavířil vítr. Šlehal sníh přes jejich cestu. Nejdřív byly stopy sobího mláděte mělké. Pak se zase zasypaly i Alviny otisky holínek, až z nich zůstaly jen měkké důlky, které mizely, zatímco se na ně dívala.

„Trochu si pospíšíme," řekla Alva. Udělala dva kroky. Sobí mládě udělalo jeden. Udělala další dva a ono ji následovalo se zvonečkem tichým na hrudi. Za nimi byly smrky, led i lucerničky, ale vítr všechno vymazával. Alva cestu říkala nahlas, jako by ji slova mohla udržet na místě: „Jeden lesem, jeden přes led, jeden kolem lucerniček, jeden do kopce." Vrchol už byl blízko. Ale zůstalo tam stádo?

Na vrcholu nebyly žádné stromy, jen obloha, vítr a sníh, který utíkal do stran. Alva se otočila. Tam přece měla být jejich cesta. Jenže po stopách nebylo ani památky, ani po jediné.

„Teď můžeš letět," řekla a ukázala vzhůru. Sobí mládě roztáhlo křídla. Přikrčilo se, odrazilo se předními kopýtky a zastavilo se. Zvoneček se houpal beze zvuku. „Leť!" řekla Alva znovu, tentokrát hlasitěji. Mládě však křídla složilo a schoulilo se, malé jako ztracená rukavice. Nad nimi se stádo vzdalovalo k okraji mraků. Alva pevně sevřela rukavici. Co mělo mládě, co by stádo mohlo slyšet?

Vítr Alvě škubal čepicí. Jednou rukou ji přidržovala a druhou se dívala na sobí mládě. Přímo pod jeho bradou visel zvoneček, lesklý i přes sníh. Alva si vzpomněla na cinkání za oknem. Vzpomněla si, jak znělo mezi smrky.

„Možná nás nevidí," řekla. „Ale možná nás uslyší."
Opatrně vzala zvoneček do ruky a zazvonila: cink, cink, cink. Tři jasné zvuky. Nejdřív odpověděl jen vítr. Alva zazvonila znovu, silněji. Cink, cink, cink. Pak se nad okrajem mraků zastavila jedna tmavá tečka. A potom přišla odpověď, slabá, ale zřetelná: cink-cink-cink.

Sobímu mláděti vyskočily uši vzhůru. Na obloze se malé tečky stočily zpátky. Z mraků se rozezněly další zvonečky, jako by hvězdy třásly kapsami plnými stříbra.

Alva se podívala na sáňkařský svah. Měkce klesal z vrcholu, hladký od mnoha jízd a dost široký pro dva. „Nemusíš začínat rovnou nahoru," řekla. „Když tady sáňkuju, nejdřív se nakloním dopředu, a pak už to jde samo." Postavila se nohama k okraji. „Jeden lesem, jeden přes led, jeden kolem lucerniček, jeden do kopce…" Sobí mládě udělalo krok vpřed. Alva se usmála. „…a jeden z kopce."

Alva se rozběhla. Běžela jako ve chvíli, kdy už se sáně začaly klouzat a člověk je musí dohnat, než zmizí. Sníh se nafukoval kolem holínek. Sobí mládě běželo vedle ní, nejprve ztuhle a pak čím dál rychleji.

„Jeden z kopce!“ volala Alva. Mládě roztáhlo křídla. Udělalo jeden skok. Pak další. Při třetím skoku se kopýtka sněhu skoro nedotkla. Zvoneček zpíval tak jasně, že se Alva zasmála i uprostřed funění. Sobí mládě vystoupalo nad sněhový okraj a do rozjasňující se oblohy. Stádo mu letělo naproti, cinkalo a třpytilo se, a malé mládě vletělo přímo mezi ně.

Ráno na Štědrý den byl dům zase tichý. Voněla káva, perníčky a malý stromeček v koutě. Na stole ležely šafránové bochánky pod pruhovanou utěrkou. Alva došla k oknu.

V novém sněhu vedla řada malých stop po kopýtkách, až k domu a zase zpátky. Na špičce stromečku visel malý stříbrný zvoneček na tmavočervené stužce. Alva se postavila na špičky a jemně do něj strčila. „Cink, cink, cink," zazvonil. Vysoko nad střechou bylo v růžové zimní obloze vidět malé stádo. Alva zazvonila ještě jednou.

Alva a zvoneček ve sněhu

V noci před Štědrým dnem přistane za Alviným oknem malé létající sobí mládě, daleko od svého stáda. Alva sleduje stopy ve sněhu, přes zpívající led i na svůj vlastní sáňkařský kopec, kde musí malý zvoneček zaznít až k nebi.

cs-cz.sagatilldig.se